

Sfinți într-o natură păcătoasă?

Joi, 4 ianuarie 2007

Gili Cârstea

Confuzia cu privire la natura Domnului Hristos generează cele mai bizare credințe despre încheierea lucrării, timpul eliberării de păcat și starea ultimei generații după închiderea harului. Biserica a îmbrățișat credința populară a lumii creștine că eliberarea de păcat nu poate avea loc decât în momentul plecării la cer, când „trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire.” Școlile noastre de teologie nu mai susțin poziția Spiritului Profeției că eliberarea de păcat și sigilarea au loc sub puterea ploii târzii, înainte de închiderea harului, înainte de începerea celor șapte plăgi, și deci înainte de revenirea lui Hristos.

Dialogul următor, purtat pe un forum adventist, oglindește foarte bine tensiunea din biserică la acest subiect:

- Cei care vor sta fără Mijlocitor sunt oameni schimbați după chipul Său.
- Nu are importanță, atâta timp cât trăiesc într-o natură păcătoasă și Satana e la lucru.

Concepția că nu se poate trăi în neprihănire atâta timp cât ai o natură păcătoasă, adică așa cum este natura umană după căderea lui Adam, este larg răspândită în mediile academice adventiste, și tot mai prezentă la amvoanele noastre. Marii teologi ai lumii privesc societatea umană, scrutează învățătura Scripturii și constată că nu există nicio persoană, în toată istoria lumii dincoace de grădina Edenului, care să trăiască fără păcat. Ei declară că Hristos a fost o excepție, și că excepția nu a fost posibilă decât datorită faptului că El nu a avut natura noastră.

Teologii catolici spun că natura Mariei a fost modificată printr-o intervenție divină, ca să poată da naștere unui copil cu o natură umană sfântă. Teologii protestanți, deși nu susțin concepția imaculată, merg pe același drum, susținând că natura umană a lui Hristos a fost natura lui Adam înainte de căderea lui în păcat. Sigur, aceasta tot printr-o intervenție divină miraculoasă.

Concluzia lor este că oamenii nu vor ajunge niciodată să trăiască la fel ca Hristos, și că până la revenire, când vom căpăta o altă natură (și nu va mai exista Satana), vom continua să păcătuim sub umbrela îndreptării prin credință.

La acest subiect însă, cei „înțelepți și pricepuți” nu au reușit să vadă scopul lui Dumnezeu, deoarece Scriptura nu susține concluzia lor.

- Moise a spus că Mesia va fi ridicat „din mijlocul tău, dintre frații tăi” (Deut 18:15), iar frații Lui aveau toți aceeași natură, căzută, păcătoasă, incapabilă să facă binele, așa cum o moștenise omenirea de la Adam cel căzut și păcătos. Interesant, doar cu câteva versete mai înainte, Moise spune poporului că nu poate avea un împărat care să nu fie dintre frații lui: „Să pui peste tine ca împărat pe acela pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, și anume să iei un împărat din mijlocul fraților tăi; nu vei putea să pui împărat pe un străin, care să nu fie fratele tău” (Deut 17:15). Porunca are clare conotații profetice: Împăratul lui Israel trebuie să fie din neamul lui Israel, ca să-i poată fi de ajutor. Altfel spus, Mântuitorul lumii trebuie să fie o parte a lumii pe care trebuie să o salveze, un fiu al ei, din mijlocul ei.

- Pavel spune că vestea bună prezintă pe Fiul lui Dumnezeu ca fiind „din sămânța lui David, după trup” (Rom 1:3), iar sămânța lui David, așa cum este ea descrisă în genealogia lui Hristos, descoperă fără umbră de îndoială ce fel de natură avea omenirea. Viața lui Solomon este suficientă spre a înțelege că sămânța lui David era cât se poate de căzută, păcătoasă, omenească, pământească, firească, și că avea nevoie urgentă de lucrarea unei noi creațiuni, pe care o cerea David: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, și pune în mine un duh nou și statornic.”

- Domnul Hristos nu evită să Se identifice cu rasa umană căzută, numindu-ne „frații Lui,” și continuă să Se numească pe Sine „sămânța lui David” chiar și după înălțarea la cer: „Eu Sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață” (Apoc 22:16). El este urmașul lui David care a zidit pentru Dumnezeu o casă în mijlocul familiei omenești căzute (2 Sam 7:12-13), și a declarat înaintea autorităților bisericii că El este Templul lui Dumnezeu printre oameni (Ioan 2:19-21).

- Spiritul Profeteției susține aceste fundamente biblice, insistând că Hristos a avut natura familiei omenești, așa cum era ea atunci când s-a născut El, și că secretul biruinței Lui asupra păcatului a constat exclusiv din faptul că Dumnezeu locuia în El ca într-un templu, fiind astfel părtaș de natură divină. Mai mult, ea spune răspicat, în sute de paragrafe, că aceasta este unica noastră șansă de a trăi în neprihănire. Afirmând că „dacă nu avea natura omului” și nu era „părtaș de natura noastră” Hristos nu putea fi ispitit la fel ca și noi și astfel nu ne putea ajuta, ea confirmă porunca lui Moise, că poporul nu poate avea un împărat „care să nu fie fratele tău” (Deut 17:15).

Domnul Hristos era într-o natură păcătoasă, iar Satana era la lucru mai tare decât oricând, dar El nu a călcat legea lui Dumnezeu nici în literă, nici în spirit. Explicația? „Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14:10).

În El, natura umană și natura divină erau unite, iar acesta este un privilegiu „pus în fața fiecărui suflet” (DA 161). Problema este că noi, ca și iudeii, nu am înțeles „însemnătatea clădirii” despre care spunem că este temelia credinței noastre, ceea ce ne face să întreținem confuzia eternă asupra scopurilor lui Dumnezeu în rezolvarea problemei păcatului.

Parcă intuind confuzia bisericii la acest subiect, Pavel a ținut să precizeze: „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Rom 8:9-11).

Cred că aceasta este cea mai concisă definiție despre neprihănirea lui Hristos, iar faptul că este refuzată sistematic reprezintă singurul motiv real pentru care nunta Mielului nu se realizează. Iar fără nunta Mielului nu există a doua venire, deoarece caracterul lui Hristos nu poate fi instalat în mințile și inimile poporului Său.

Până când Hristos nu va fi ales Împăratul nostru deoarece este văzut a fi Fratele nostru, ne vom simți mai confortabil să ne plecăm în fața scamatoriilor lui Baal deghizat în Hristos, și este adevărat, făcând așa nu vom putea trăi fără păcat oricât ne-am sforța.